

ת"פ 3437/11/08 - מדינת ישראל נגד חיים אברהם, אורי צוקר, דוד כדורי

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 3437-11-08 מדינת ישראל נ' פורר ואח'

בפני בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

2. חיים אברהם
3. אורי צוקר
4. דוד כדורי

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד

ב"כ נאשם 2 עו"ד ישראל

ב"כ נאשם 3 עו"ד רסלר

ב"כ עו"ד 4 עו"ד יפתח

הנאשמים בעצמם

גזר דין

לאחר ניהול של הוכחות הורשע הנאשמים 2 ו-3 בעבירות של מרמה והפרת אמונים וברישום כוזב במסמכי תאגיד.

נאשם 3 הורשע בנוסף בעבירה של שבועת שקר.

נאשם 4 הורשע בעבירה של מן שוחד.

מדובר בפרשה מסועפת ומורכבת שמלוא עובדותיה הובאו בהרחבה בהכרעת הדין.

תמצית העובדות בקליפת אגוז הן כי במהלך מסע בחירות לראשות העיר ברחובות בשנת 1998, פתח המועמד

לראשות העיר יהושע פורר יחד עם ארבעה נוספים וביניהם הנאשמים 2 ו- 3 שני חשבונות בנק, האחד באופן רשמי למימון הבחירות והאחר, שאף הוא נפתח על שם אותם חמישה אנשים, שימש בפועל אף הוא לצרכים אלה, כפי שנקבע בהכרעת הדין.

סוף דבר, לאחר ה בחירות, לא דווח חשבון נוסף זה בדיווחיים על פי חוק, ועל כן הורשע נאשם 3 בעבירה של שבועת שקר.

ועוד הוברר כי בחשבון נוסף זה נותר גרעון, אשר הבנק התרה בכל חמשת בעליו כי יש לכסותו.

לצורך כך, כינס ראש העיריה, יהושע פורר כנס פעילים של המפלגה וביניהם אף נאשם 4 וביקש מהם לכסות את החוב שנוצר בחשבון.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, במספר הזדמנויות מסר נאשם 4 למי מטעמם של הנאשמים סכומי כסף אשר הופקדו בחשבון וכך נסגר החשבון לאחר שהחוב כוסה.

עוד הוברר כי הנאשם 4 היה קבלן אשר לו עבודות מטעם העיריה לאחר שזכה כדין במכרז מטעם העיריה אלא, שהסתבר כי הכסף שהוקצה למכרז זה תם, וניתנה התראה על ידי היועצת המשפטית לעיריה כי אין עוד להעסיק את הנאשם 4 בעבודות מטעם העיריה מכוחו של מכרז זה. חרף זאת מצאו הנאשמים, לרבות נאשם 1, יהושע פורר שעניינו הופרד, להמשיך ולהעסיק את הנאשם בעבודות שונות מטעם העיריה ומשלא נמצאה דרך לשלם לו עבור עבודות אלה, שכן המשאבים למכרז בו הועסק תמו, כאמור, הם הפנו אותן עבודות בחוזים לחברה הכלכלית של העיריה, על מנת שזו תשמש למעשה, צינור בלבד, לתשלום לנאשם 4 עבור עבודות אלה ולא תבצע אותן בפועל, הגם שחתמה על ביצוע החוזים.

נטענה טענה של הגנה מן הצדק באשר לכך שנאשם 1 יהושע פורר, לא הואשם בעבירות בהן הואשמו הנאשמים.

טענה זו התקבלה על ידי בחלקה בהכרעת הדין.

בכל הנוגע לעבירה של שבועת שקר, שעניינה דיווח שקר בנוגע לחשבון הנוסף, שאף הוא שימש כחשבון בחירות, הרי שאכן אף יהושע פורר, לא רק שידע על חשבון זה, הרי שאף חתם על אותו דיווח, אלא שמאחר שלכתחילה הואשם בעבירה זו וזו נמחקה במסגרת הסדר טיעון שנעשה עימו, לא מצאתי להתערב בשיקולי הצדדים בעריכת הסדר טיעון עם נאשם כזה או אחר, וציינתי כי יהיה בכך כדי להשפיע בשלב אחר של הדין, דהיינו בשלב גזירת הדין.

קיבלתי את הטענה בכל הנוגע לעבירת השוחד. זו יוחסה לנאשמים 2 ו- 3 ולכתחילה לא יוחסה לפורר.

אציין בתמצית כי לא קיבלתי את טעמי המאשימה לכך ואת אבחנתה את פורר מהנאשמים האחרים ועל כן

מטעמים של הגנה מן הצדק מצאתי לזכותם מעבירה זו.

עם זאת מצאתי, כי אין בכך כדי להשפיע על עניינו של נאשם 4 ועל כן הוא הורשע בעבירה של מתן שוחד.

ב"כ המאשימה טענה בטיעוניה לעונש כי בקביעת מתחם העונש הראוי יש לשים לב אל הערך החברתי ואל מידת הפגיעה בו. מדובר בפגיעה באמון הציבור ובפגיעה במידה גבוהה בערך זה. מדובר בנאשמים בכירים, דומיננטיים, המוסרים לקבלן פרוייקטים לאחר תום מכרז וחותרים לצורך כך על מערכת מסועפת של הסכמים.

התביעה הדגישה כי מדובר בפגיעה בטוהר המידות של עובדי הציבור ובפעילות התקינה של המינהל הציבורי.

עוד ציינה המאשימה כי במעשי הנאשמים אף נגרם נזק לקופה הציבורית, שכן שולמה עמלה לחברה הכלכלית של העיריה וזאת שלא לצורך.

ב"כ המאשימה ערה לחלוף הזמן בפרשה זו וציינה כי מטבע הדברים כי חקירה והליך פלילי בפרשות מעין אלה אורכים זמן רב באופן יחסי ואף ערכה השוואה בין פרשה זו לפרשות דומות אחרות. היא הדגישה כי יש לייחס חלק נכבד מחלוף הזמן לאופן התנהלותם של הנאשמים.

ב"כ המאשימה הביאה מעניינם של ראש עיריית רמת השרון וראש עיריית בת ים, על מנת ללמוד על רמת הענישה הנוהגת.

ב"כ המאשימה התייחסה לעניינו של נאשם 1, יהושע פורר, שעניינו הופרד, וציינה כי לאחר שימוע, הוא ביקש ליטול אחריות וגובש הסדר במסגרתו הוטלו עליו מאסר מותנה, של"צ וקנס בסכום של 75,000 ₪. מעבר לכך, כך הדגישה, כיהן אותה עת פורר כראש עיריה והוטל עליו קלון ולפיכך הופסקה כהונתו. היא אבחנה את עניינם של הנאשמים מעניינם של עמוס לוריא ויהודה נווה שעניינם פחות משל כל המעורבים האחרים ואשר עורבו בפרשה זו על ידי האחרים.

ב"כ המאשימה ציינה כי המאשימה אינה מתעלמת מחלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירות ולחלקה של המאשימה עצמה בחלוף זמן זה. מנגד ציינה את אי לקיחת האחריות על ידי הנאשמים וטענה כי לא יתכן שנאשמים אשר לא נטלו אחריות על המעשים יזכו לאותו יחס של אלה שנטלו אחריות.

ב"כ המאשימה ציינה כי היא ערה למצבם הרפואי של שלושת הנאשמים, שכן הועברו אליה מסמכים על ידי סניגוריהם ורק בשל כך לא תעתור למאסר בפועל, אלא תסתפק בעתירה למאסר בפועל בדרך של עבודות שירות לצד מאסר מותנה וקנס.

ב"כ המאשימה ביקשה לאבחן לענין המצב הרפואי בין הנאשם 3, שמצבו חמור הרבה יותר, לבין הנאשמים 2 ו- 4.

בעניינו של נאשם 2 העידו שתי עדות אופי, הגב' סיגלית פלדבוי-שטיין והגב' מיכל מדהלה, שתיהן עובדות בערית רחובות ומכירות את הנאשם מזה שנים רבות. שתיהן גמרו את ההלל על טוב ליבו וסיפרו על היותו מסייע לרבים בקהילה.

ב"כ הנאשם 2 הגיש מסמכים בדבר מצבו הרפואי של הנאשם 2 ומסמכים בענין מסירת דירת המגורים שלו ושכירת דירה.

בא כוחו של הנאשם סיפר כי מאז ביצוע העבירות, במשך חמש עשרה השנים שחלפו, עבר הנאשם שינויים רבים ומשמעותיים. בנשת 2004 התפטר מיוזמתו מתפקידו כ-מ"מ סגן ראש העיריה. החל משנת 2008 אינו מתמודד עוד על תפקידים מעין אלה ואינו מצוי עוד בחיים אלה, כיון שעבר מחלות קשות. שלא כדברי המאשימה, אין המדובר באדם שהיום הינו בריא והוא מצוי במעקב רפואי מתמיד בשל מחלות אלה. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם עשה כל חייו לטובת תושבי העיר וניסה לסייע ולעזור.

ב"כ הנאשם יצא חוצץ כנגד טענת המאשימה לענין העונש.

הכיצד, כך טען, סיים ראש העיריה, פורר, את עניינו בשל"צ בעוד שלמרשו מבוקש כיום עונש חמור יותר וחזר וטען באשר לתחושת אי הצדק באשר לכך שלכתחילה לא הואשם פורר בשוחד בעוד שמרשו הואשם בעבירה זו, ממנה זוכה.

עוד ציין ב"כ הנאשם כי מעבר לכל אלה, הרי שהנאשם מצוי כיום במצב כלכלי קשה מאוד לאחר שהתגרש מאשתו ומכר את ביתו ואינו עובד בעבודה קבועה.

ב"כ הנאשם הציג פסקי דין שונים בהם במקרים רבים ואפילו בעבירה של שוחד נדונו נאשמים לעונש מותנה.

בשל כל הנסיבות האישיות של הנאשם ובשל תחושת הצדק שנזכרה בהכרעת הדין, עתר ב"כ הנאשם להסתפק בענישה מותנית.

ב"כ נאשם 3 הדגיש בפתח טיעונו ובמנותק ממצבו הרפואי של הנאשם, שיפורט להלן כי כל ענישה שהיא חמורה מהענישה שהוטלה על פורר היא ענישה בררנית.

ב"כ הנאשם הדגיש כי כבר בפתח הדיונים טען להגנה מן הצדק ולאבחנה שנעשתה בין מרשו לבין פורר, טענה שהתקבלה סופו של יום.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי היחיד שנהנה והיתה לו טובת הנאה מפרשה זו היה פורר וכי הנאשמים 2 ו-3 לא נהנו מדבר. המטרה היתה שהוא ייבחר לראש העיריה וכי האחרים יהיו ה"חיילים" שלו.

ב"כ הנאשם הדגיש את מצבו הבריאותי הקשה ביותר של הנאשם ופרט אותו במסמך שהגיש לעיון ביהמ"ש.

בשל צינעת הפרט לא אפרט את האמור במסמך ובנלווים לו. אציין כי מדובר במחלה ממארת המצוייה בשלבים מתקדמים וקשים מאוד שלה ובטיפולים קשים ומושכים מאוד שעובר הנאשם לאורך זמן רב מאוד.

בכאב רב טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא יעבור עבירה כלשהי בעתיד וכי הוא אינו מרגיש נוח לטעון לענישה כלשהי בעניינו. סוף דבר עתר להטלת קנס סמלי, או למאסר מותנה סמלי ביותר.

ב"כ הנאשם 4 ציין כי דווקא נאשם זה הורשע סוף דבר בעבירה של מתן שוחד. הוא הדגיש כי הנאשם לא היה היוזם למתן שוחד ואין המדובר במקרה של נאשם שרצה לקדם את עניינו ועיוור את עיוניו של איש ציבור והציע לו שוחד. היה זה דווקא פורר אשר פנה אל הפעילים, לרבות כדורי וביקש מהם להפשיל שרווליהם ולהתגייס להתרים תרומות על מנת לכסות גרעון בחירות. נתונים אלה מלמדים, כך טען על היותו של מעשה זה מצוי ברף הנמוך ביותר של המעשים מסוג זה. ב"כ הנאשם הדגיש כי בהכרעת הדין לא נקבע כי הכספים שהועברו על ידי כדורי לא היו כספי תרומות.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי עונשו של עובד הציבור מקבל השוחד הוא כפול על פי החוק והדברים ברורים וכך גם על פי הפסיקה שהציג בפני ביהמ"ש והנה פורר אף לא הואשם בקבלת השוחד.

עוד הדגיש כי מטרת איסוף התרומות היתה טובת המפלגה, על ידי כדורי שהיה פעיל ציבור במשך שנים רבות וידע כי הכסף יועבר לחשבון המפלגה ולא לחשבון פרטי.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם את חלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירה, בחקירה שהחלה בשנת 2003 והסתיימה בשנת 2004 ואילו כתב האישום הוגש רק בשלהי 2008

לדברי ב"כ הנאשם מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, הן לפני הגשת כתב האישום והן לאחריו ונוצרת תחושת אי נוחות ואי צדק שדווקא הוא מכלל פרשה זו יענש בחומרה על פני האחרים. הוא הפנה אל האמור בהכרעת הדין כי יינתן משקל לתחושות אלה בשלב גזירת הדין.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי מאז קרסו עסקיו של הנאשם והוא צבר חובות של מיליוני שקלים. גם נאם זה לקה מאז במחלה קשה, כעולה ממסמכים רפואיים שהציג לביהמ"ש.

בשל כל האמור לעיל סבור ב"כ הנאשם כי יש מקום להורות על ביטולה של ההרשעה.

ב"כ הנאשם ציין לעניין אי ההרשעה כי אם תיוותר ההרשעה על כנה יילקח מהנאשם רישיון הקבלן שלו והפנה בענין זה לחוק רישום קבלנים .

לאחר טיעוניו של ב"כ הנאשם 4, ביקש ב"כ נאשם 2 להשאיר את ענין ביטול ההרשעה לשיקול דעתו של ביהמ"ש.

אדון תחילה בשאלת ההרשעה -

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו לא ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך לאחרונה נקבע בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

ועוד נקבע בה:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח מי מהנאשמים כי קיימת פגיעה קונקרטיה ועכשווית בעתידו ועל כן על המבחן השני אין הם עונים.

מבחן זה חל גם על הנאשם 4.

בא כוחו הפנה אל תקנות רישום קבלנים, תשמ"ט 1988.

תקנה 1 לתקנות אלה קובעת: "כל אחת מהעבירות המפורטות להלן, נקבעת בזה כעבירה שיש בה כדי לערער מהימנותו של קבלן לעבודות הנדסה בנאיות, אם הוא נידון עליה לשלושה חודשי מאסר או מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין." ולפיכך מכוח סעיף 8 לחוק רישום קבלנים, יהיה בכך כדי לבטל רישומו על פי חוק רישום קבלנים.

לאור שיפורט להלן לא יבוא נאשם 4 בגדר תקנות אלה.

גם על המבחן הראשון אין הנאשמים עונים.

אך לאחרונה נזקק ביהמ"ש העליון לעבירות שיש בהם משום השחתת טוהר המידות:

ראה רע"פ 3292/15 לחיאני נ. מ"י:

"לט. עבירת הפרת האמונים מגינה על שלושה ערכים מרכזיים ויסודיים: אמון

הציבור בעובדי הציבור, טוהר המידות של פקידי הציבור, והאינטרס הציבורי עליו

385 (מופקד עובד הציבור (דנ"פ 1397/03 מדינת ישראל נ' שמעון שבס פ"ד נט) 4

(2004) (להלן פרשת שבס)). שלושת הערכים הם תנאים בסיסיים לקיומו של שלטון (

ומינהל ציבורי תקין, וליכולתה של החברה הדמוקרטית לתפקד ולהתקיים:

" איסור זה נועד להבטיח התנהגות ראויה של עובדי

הציבור... הוא מכוון לשמור על אמון הציבור במערכת

השלטונית (...)

נטילת שוחד, הפרת אמונים ועבירות אחרות הקבועות

בדיני העונשין, אשר יסוד של שחיתות (במובן הרחב)

טבוע בהן, מסוכנות הן לחברה ולסדרי הממשל. הן

מכרסמות בעבותות הקושרות אותנו כבני חברה אחת, הן

מפרות את האמון של פרט בפרט, ושל הפרט בשלטון.

הן מעודדות זלזול ברשויות הציבור ובעובדי הציבור. הן

מטפחות ציניות כלפי רשויות המינהל וכלפי הסדר

החברתי הקיים. הן פוגמות באמון של הפרט בתיפקודו

של הכלל, ובכך מערערות את היציבות החברתית."

(בג"ץ 7074/93 מאיר סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה

1994), פסקה 43 לפסק דינו של (749) פ"ד מח (2

המשנה לנשיא - כתארו אז - א' ברק (להלן פרשת

סויסא).

מ. עבירות שמבצע עובד ציבור בעת מלאו את תפקידו פוגעות בנושות במרקם

החברתי ומאיימות לפוררו, בכך שמובילות לשחיקה במידת האמון אותו רוחש הציבור

לעובדי המינהל ומוסדות השלטון. לעניין זה יפים דברי הנשיא א' ברק בבג"ץ

12

1993), פסקאות 46 ו- (229) 6163/92 יואל אייזנברג נ' שר הבינוי והשיכון, פ"ד מז (2

"בלא אמון הציבור ברשויות יעמדו הרשויות ככלי ריק.
אמון הציבור הוא המשענת של רשויות הציבור, והוא
המאפשר להן למלא את תפקידן....
השירות הציבורי צריך - בלשונו של ראש הממשלה,
דוד בן גוריון, בהציגו את הצעת חוק שירות המדינה,
בכנסת בקריאה ראשונה - להיות "מבטח לכל אזרח,
(משגב למדינה וכבוד לעצמם" (ד"כ 14 (תשי"ג) 1425...)
אמון הציבור ברשויות השלטון הוא מנכסיה החשובים
של הרשות השלטונית ושל המדינה. כאשר הציבור
מאבד את אמונו ברשויות השלטון הוא מאבד אמונו
באמנה החברתית המשמשת בסיס לחיים משותפים. יש
ליתן משקל נכבד לשיקולים הבאים לקיים, לשמר
ולפתח את תחושת הציבור, כי משרתיו אינם אדוניו, וכי
הם עושים מלאכתם למען הציבור, מתוך יושר ונקיון
כפיים. אכן, טוהר השירות והשורות עומד בבסיס
השירות הציבורי ובבסיס המבנה החברתי שלנו."
מא. וכן ראו דבריו בפסקה 40 לפסק דינו בפרשת סויסא:
"ביסוד קיומו ופעולתו של השירות הציבורי עומד אמון
הציבור בכך שעובדי הציבור פועלים מתוך הגינות,
יושר, ענייניות שוויון וסבירות."

הנה כי כן, כל העבירות בהן הורשעו הנאשמים על נסיבותיהן, פוגעות פגיעה כזו באינטרסים הציבוריים שאינה

ועלה בקנה אחד עם אפשרות של ביטול ההרשעה.

על כן תיוותר הרשעתם של הנאשמים על כנה.

בבואי לשקול את העונש הראוי לגזור על הנאשמים מצאתי לבחון האם יש מקום לאבחן בין השלושה.

נאשמים 2 ו- 3 הורשעו באותן עבירות ונאשם 3 הורשע בנוסף בעבירה של שבועת שקר.

יחד עם זאת, אפנה להכרעת הדין, בה דחיתי את הטענה של הגנה מן הצדק לגבי עבירה נוספת זו בכל הנוגע להרשעתו של הנאשם 3, אך כאמור בהלכת בורוביץ, ציינתי כי הגם שלא היה בטענה להביא לזיכויו של הנאשם יהיה בה כדי להביא להקלה בעונשו.

כן שקלתי לקולא, כפי שעוד יובא להלן, את מצבו הרפואי הקשה במיוחד.

על כן לא מצאתי לאבחן בין העונש שייגזר עליו לזה שייגזר על הנאשם 2.

נאשם 4 הורשע אמנם בעבירה שיש בה יסוד של שוחד, וניתן לטעון כי יש בכך יסוד לחומרה, אך גם בענין זה אפנה להכרעת הדין בה ציינתי כי מצאתי להרשיעו בעבירה זו, הגם שמצאתי לזכות את האחרים מקבלתו של אותו שוחד וכי יהיה בכך להוות לקולא לענין גזר דינו.

משכך, לא מצאתי לאבחן לענין עונשו בינו לבין הנאשמים האחרים.

העבירות של מרמה והפרת אמונים ושוחד, יש בהן כדי להשחית את עובדי הציבור ואת החברה כולה. יש בהן כדי לפגוע פגיעה קשה ביותר באמון הציבור ובכך לפגוע באושיות שלטון החוק ובנורמות ערכיות החייבות לשרור בחברה מתוקנת ועל כן, אין אלא להפנות אלא לדברים אשר אמר לאחרונה ביהמ"ש העליון ברע"פ 3292/15 בעניינו של שלמה לחיאני ראש עיריית בת ים.

ועם זאת, יש לאבחן את עניינו של לחיאני, ראש עיריית בת ים ואת עניינו של רוכברגר, ראש עיריית רמת השרון, אשר אוזכר אף הוא על ידי המאשימה מעניינה של פרשה זו שבפנינו.

בפרשה דנן לא מדובר היה בטובת הנאה אישית.

הנאשם 4 אסף כסף על מנת לסגור חוב שנוצר בחשבון של מפלגה, אשר מטעמה היה פעיל מזה שנים רבות ואשר מטעמה פעל אף באותו מסע בחירות וקידם את העומד בראשה על מנת שייבחר לראש העירייה. הוא נקרא מטעמו, לאחר הבחירות ולאחר שעלה בידו להיבחר לאסוף תרומות אלה על מנת לסגור את הגרעון שנוצר בשל הבחירות. בידיעתו היה כי הכסף יועבר אל חשבון המפלגה ולא אל חשבונו הפרטי של מאן דהוא.

לנאשמים 2 ו-3 לא צמחה כל טובת הנאה אישית .

אם תמצא לומר כי הם קיבלו תפקידים בכירים בעיריה, הרי שהם נתמנו לתפקידים אלה, עוד טרם כינס ראש העיריה את הכנס בו ביקש מהפעילים לתרום סכומי כסף על מנת לכסות את הגרעון.

יודגש כי האדם העיקרי, אם לא היחיד אשר לו צמחה טובת הנאה במקרה זה הוא יהושע פורר, אשר החשבון הנוסף נפתח לכתחילה במהלך מערכת הבחירות שנועדה לקדמו ולהביא לבחירתו שלו לראש העיריה ובמסגרת זו לשמש את מערכת הבחירות, כפי שנקבע בהכרעת הדין. במסגרת זו נוצר הגרעון בחשבון זה ועל אף שהנאשמים האחרים גם הם מהבעלים של חשבון זה וקיבלו אתראות על דבר הגרעון, הרי שהחשבון נועד, כאמור, לשרת את קידום בחירתו של פורר לכהונת ראש העיריה.

כפי שצויין לא אחת בהכרעת הדין ואף על ידי ב"כ הנאשמים בטיעוניהם לעונש, טובת הנאה זו לא יוחסה לפורר כלל ועיקר, ועתה מבקשים לייחסה לנאשמים דווקא.

מכאן, שעל אף שאין להקל ראש בעניינם של הנאשמים, הרי שאין עניינם מצוי ברף הגבוה של מעשים אלה .

ברע"פ 3292/15 לחיאני נ. מ"י דן ביהמ"ש העליון ארוכות בחשיבתה של ההרתעה בעבירות מעין אלה.

אלא שעוקצה של ההרתעה ועוקצו של עונש בכלל מוקחים עד מאוד ככל שהענישה מתרחקת ממועד העבירה.

בענייננו מועד מתן גזר הדין רחוק עד מאוד ממועד העבירה אף ביחס לאותם מקרים שהוצגו על ידי המאשימה בציינה, כי ככלל, במקרים מעין אלה אורכים החקירה וההליך הפלילי זמן רב באופן יחסי.

כתב האישום בענייננו הוגש כשמונה שנים לאחר ביצוע העבירות. ההליך הפלילי אף הוא ארך זמן רב, בין שהחל רק לאחר שהסתיימו ההליכים נגד פורר ובין שהליך שמיעת ההוכחות ומתן הכרעת הדין ארכו זמן רב. כך או כך שנים רבות מאוד מאז ביצוע העבירות עברו ויש ליתן לכך משקל נכבד.

ענישה הינה יעילה כל עוד היא סמוכה לעבירות וכאמור לעיל, עוקצה מוקחה ככל שהיא מתרחקת מהן.

ועוד יש להיות ערים לכך כי במהלכה של תקופה ארוכה זו חלו שינויים בחייהם של כל אחד ואחד מן הנאשמים.

למרבה הצער חלה כל אחד ואחד מן הנאשמים במחלה קשה.

כל אחד על פי מסמכים רפואיים שהציג, מי לקה במחלה קשה יותר ומי מעט פחות, אך אצל כולם מדובר במחלה קשה מאוד.

נאשם 3 מצוי בשלבים קשים מאוד של מחלה זו וכאמור בשל צינעת הפרט לא מצאתי לפרט מעבר לכך.

אמנם מצבם של נאשמים 2 ו-4 טוב יותר, למרבה המזל, אך שלא כטענת ב"כ המאשימה, אין הם בגדר אנשים בריאים וזאת כעולה מן המסמכים הרפואיים שהוצגו בעניינם.

אף במצבם הכלכלי של נאשמים 2 ו-4 חל שינוי משמעותי וכיום מדובר במצב כלכלי קשה, ואף באשר לכך הוצגו מסמכים בעניינם.

מתוך מתן משקל משמעותי לחלוף הזמן הארוך במיוחד מאז ביצוע העבירות ומתן משקל נכבד ביותר לעונש שהוטל על יהושע פורר, נאשם 1, שדינו הופרד ולאמור באשר לנקיטת הצעדים כלפיו, כאמור לעיל וכאמור בהכרעת הדין, ותוך מתן משקל נכבד ביותר למצבם הרפואי של הנאשמים, מצאתי שלא להטיל עליהם עונש מאסר בפועל, אף בדרך של עבודות שירות וכן מצאתי להימנע מהטלת של"צ.

אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים -

75 ימי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע.

קנס בסכום של 75,000 ₪.

הקנס ישולם בחמישה עשר תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/1/16 והבאים אחריו בכל 1 לחודש שלאחר מכן.

לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מייד.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב כסלו תשע"ו, 24 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.